

Život jsem měl pohnutý
a pestrý, ale krásný;
kdybych se znovu narodil,
přál bych si zase takový.

náš JOSEF:

*12. března 1906

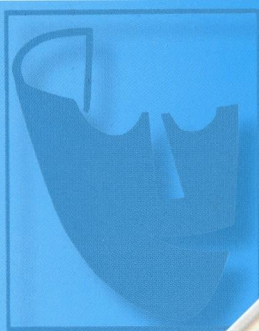
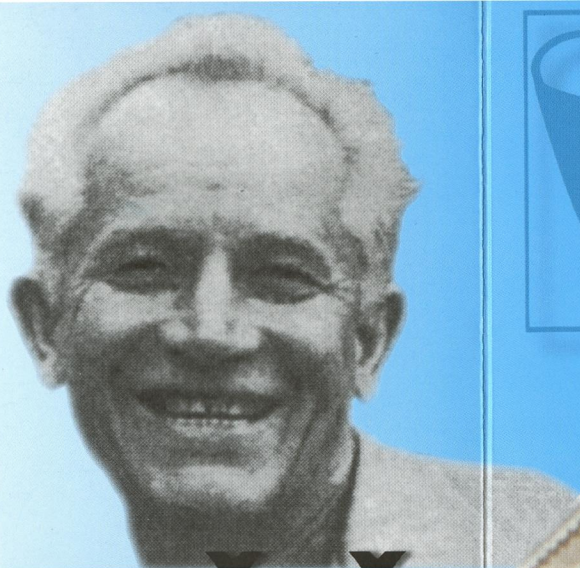
†16. dubna 1993



dcerou Ivanou.



Vzpomínkový list k výročí narození
Josefa Vavříčky vydalo Občanské sdružení
KRUH Hronov. Texty připravil
ing. Miroslav Houštěk, grafická
úprava Jiří Zhibo a vytiskla
tiskárna GZH s.r.o. Hronov.



VAVŘIČKA

17. listopadu 2005 jsme v Hronově oslavovali 100 let od prvního uvedení Jiráskovy Lucerny na jevišti Národního divadla v Praze.

Nyní, několik měsíců po té, vzpomínáme stoletého výročí narození Josefa Vavříčky.

Známý hronovský amatérský divadelník-režisér se narodil 12. března 1906 v Damírově u Časlavi. Jeho životní cesta ho zavedla do Hronova v roce 1924, v době kdy se zde připravovala stavba Jiráskova divadla, ve kterém později prožil mnoho let své divadelní činnosti.

Stal se uznávaným režisérem hronovského divadelního souboru, se kterým dosáhl mnoha úspěchů v různých soutěžích a na divadelních festivalech. Nejvýznamnější byla účast na Divadelní žatvě v Praze a vítězství na 18. Jiráskově Hronově v roce 1948. Režiroval rovněž v Náchodě i v Hradci Králové, byl členem mnoha divadelních porot. Stal se krajským metodikem, znali ho divadelníci v celé České republice.

Věříme proto, že všichni kdo ho znali, vzpomenu společně s námi významného výročí na počest jeho záslužné činnosti.

My v Hronově jsme na něho nezapomněli a s vděčností připomínáme co pro amatérské divadlo a tím i pro nás vykonal.



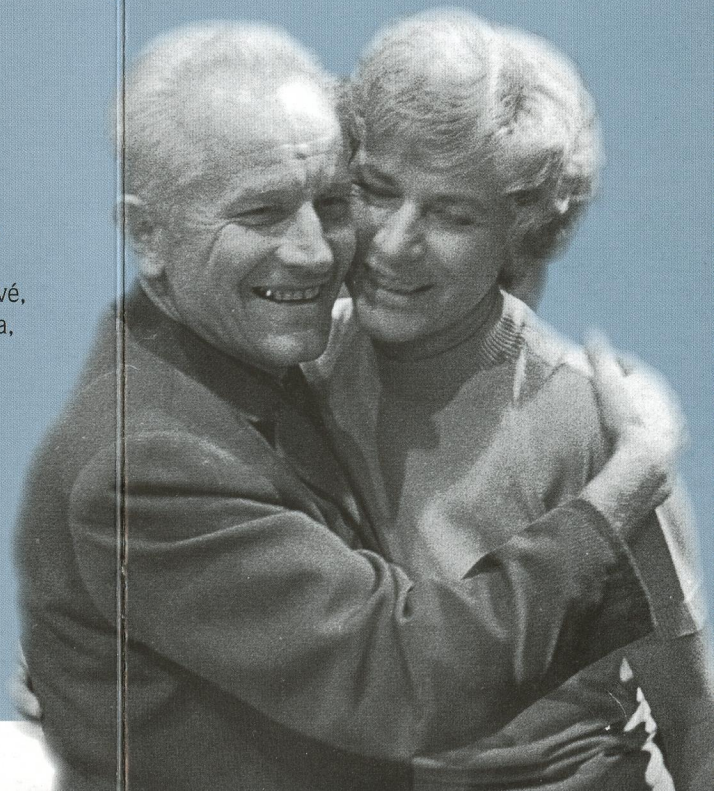


Režisér obklopen svými herci po představení Jiráskových Skaláků.

Činnost, konaná z lásky a na povel svého srdce
je tou největší ze všech
radostí světa.

Umění, jak napsal básník, nás učí zpívat
radostné písně a věnčit se věnci i když
plujeme na rozbité lodi. Něžná listopadová
revoluce vše změnila, v radost a milost
proměnila. Můžeme proto teď plout na nové,
pevné lodi, která míří do svobodného světa,
světa nadějí, vysněných snů a přání.

(Z myšlenek Josefa Vavříčky)



Oblíbenou herečkou režiséra J. V. byla Věra Prouzová.

Od roku 1924, kdy se přistěhoval s rodiči do Hronova, stal se občanem města, v rodišti Aloise Jirásky, kterého celý život ctil a obdivoval. Od první chvíle se účastnil společenského a kulturního života města. Nejprve v Sokole, později v ochotnickém divadelním spolku. Vyučil se holičem, ale nikdy toto řemeslo neprovozoval. Přiznal se do rodiny, která vlastnila obchod s galanterií a stal se prodávčem. Založil rodinu, kde se narodily dvě děti, které s manželkou řádně vychovali a ze kterých se staly platní členové společnosti. Syn František je lékařem a dcera Ivana učitelkou. Po celý život bydlel v Hronově i když ho další povolání později odvádělo



V docela jiné roli...
na procházce s dcerou
v březnu roku 1944.

do jiných měst. Dožil se v obdivuhodné životní svěžesti vysokého věku 87 let a zemřel v Chrudimi na návštěvě u dcery.

Svou činností se dotkl životů mnoha lidí, které přivedl k divadlu a poezii. Dosud jeho postava v hronovských ulicích, na lesních a polních stezkách v okolí, mnoha místním občanům chybí.



Po promoci syna Františka v kruhu rodinném, s manželkou a